

SEZGIN KAYMAZ • **Kısa**

SEZGIN KAYMAZ 1962'de Sinop'ta doğdu. Konya Anadolu Lisesi'ni bitirdi. Hacettepe Üniversitesi İngilizce Dilbilimi Bölümü'nü, Türkçe dersini veremediği için son sınıftan terk etti. 1976'dan itibaren oyuncu ve teknik direktör olarak hentbolla uğraştı. Türkiye Voleybol Federasyonu'nda koordinatör olarak çalıştı. Kitapları (hepsi İletişim'den): *Uzunharmanlar'da Bir Davetsiz Misafir* (1997), *Geber Anne!* (1998), *Kaptanın Teknesi* (1999), *Lucky* (2000), *Zindankale* (2004), *Sandık Odası* (2005), *Medet* (2007), *Ateş Camına Yapışsın* (2008), *Kün* (2013), *Deccal'in Hatırı / Sevinç Kuşları-1* (2014).

İletişim Yayınları 2056 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 318

ISBN-13: 978-975-05-1641-2

© 2014 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2014, İstanbul

EDITÖR Tanıl Bora

KAPAK Suat Aysu

KAPAK FOTOĞRAFI Sarp Soysal

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Birhan Koçak

BASKI ve CİLT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SEZGİN KAYMAZ
Sevinç Kuşları-2
Kısa

Onur'a...

“...Üzülme!..”

*Asıl sen vardın ortada
Ben senin elinde bir ayna
Sen yeşillikte bir ağaç
Ben senin gölgen...*

MEVLÂNÂ

*Âdem'i srdn bakmadın
Cennette de bırakmadın
Şeytanı nişin yakmadın
Cehennemın var da senin?*

ÂŞIK VEYSEL

Karakolda iki gün iki gece sopalayıp hakkında şikâyet Őu bu olma-
yınca mecburen bıraktılarđı bunu. O da kalkıp anasının ocağına
gittiydi bi müddet sotada kalayım diye. Çay üstüne çay, çay üstü-
ne çay, deliđine sinip epey bir zaman beklediydi ki brkler gel-
sin. Bekle bekle, ne Orhan geldiydi, ne Sarı Memet ne de Hüseyin.
Ses seda da çıkmıyodu arkadaş. Can sıkıntısından oturup kendi
kendine kafa çektiydi bir iki, veresiyenizi ödeyin hemşerim diyen
bakkala darıldı, çocukların bahçeye kaçırdıkları topları kestiydi üç
beş, ı ih, bekle bekle nereye kadar, daha fazla dayanamayıp gözü-
n kararttıydi da Demet'e doğru anca uzadıydi.

Bir müddet İsmetiye Caddesi'nden de Asmaaltı'ndan da uzak
durup avara kasnak dolandı dolandı eve döndü, anası namaz kılar-
ken önünden geçmemeye dikkat etti, gitti Bakkal Kâmuran'a yav-
şayıp gönlünü aldı, yağladı yzledi erzak da aldı adamdan, otu-
rup beklemeye devam etti. Aklı karışık kuruşuktu. Belki bunsuz
devam etmeye karar vermişlerdi, belki de o Deccal denen adamın
adamları işlerini grvermişti. İster o, ister bu, hazıra dağ dayan-
maz biliyon, elinin ekmek tutması lâzımdı. Hâlâ daha gelip giden,
uğrayan eden, arayıp soran olmayınca gözünü daha da karartıp kı-
yıdan kıyıda İsmetiye'ye, en nihâyet Asmaaltı'na zıpladı.

“Ne o lan Sermiyan?” dedi Beyazıt bunu görür görmez. “Yeni
kare as mı topluyon yoksa? Bizi de al lan şebekeye bu sefer.”

“Ne bileyim arkadaş,” dedi Sermiyan. “Bi gitti Orhangil, gidiş o gidiş. Ben de gelip burda bekleyim dedim.”

“Çok beklersin daha,” dedi Beyazıt, sonra tek gözünü kısıp bir düşündü şöyle. “Deccal götürdü oğlum, getirir mi?”

“Olsun. Belki bakarsın...”

“Salaksın salak. Otur bekle ne diyim? Çay içmek mecburi yalnız.”

“Paramız yok oğlum.”

“Yazarız.”

Bir zaman da Asmaaltı'nda pinekleli. Amına koduğumun Beyazıt'ı, bardağı boşalır boşalmaz tepsiyi dayıyordu burnuna. Bari boşa gitmesin diye maça kızı, okşın, batacak filan oynamaya başladı gelip gidenle. Bir iki ütülüyor, bir iki ütüyordu. Cebine iki kuruş girmeyegörsün, Beyazıt bitiveriyordu tepesinde. “Çay paralarımı rica ediyim.”

“Lan bakkala da taktık oğlum. Götürüp iki kuruş verelim bi müsaade et.”

“Bakkal esnaf da biz neciyiz lan? Ver!”

Kimin kimsen yoktu. Kuzu kuzu bayılıyodun gitsin hâliyle. Ama sövmek serbestti. Amına kodumun mezar hırsız misâl. Fıkra anlatmışın gibi gülüşüyodu Beyazıt. Lâf sokuyodu bi de. “Sen bu senin rahmetlileri beklerken ben seni çok düdüklerim daha. Bekle bekle, gelirler.” Bu da düşünüyordu. Bekle bekle, nereye kadar? Sonunda Orhangilin gelmeyeceğine bir tamam kanâât getirip açılmaya karar verdi bu dallamaya. Batakhanelerin itini uğursuzunu en iyi bu bilirdi.

Bir sabah kimseler yokken gidip “Ben kendi işimi kuracam Beyazıt,” dedi. Beyazıt, eline naylon sürahiye almış, avucuna boşaltıp boşaltıp taşlara su serpiyordu. “Sepelediğim yerlere basma,” dedi buna. “Kenarda dur. Ne işi kuracan?” Sermiyan, “Ne işi olacak lan?” dedi. “Bildigin iş işte.” Orospu olur, dönme olur, Allah ne veriyse sermaye tutup... “Haa, pezevenkliğe devam diyon,” dedi Beyazıt. “Hee, kısmetse.” En iyi iş bildiğin işti arkadaş. Pezevenk deyip geçmeyecektin, ona da bi ihtiyaç vardı sonuçta. Bakacaktın, hangi elin ekmek tutuyo, onlan tutmaya devam edecektin. “Kaşınıyon gene sen,” dedi Beyazıt. “Geç otur, kurudu şuralar, bi çay getireyim de konuşalım. Senin kafa basmaz kendi başına.”

Dost ile içilen şarap helâldir, puşt ile içilen su haram.

ÖMER HAYYAM

Celil Hayri'den ilk mektubunu aldı. O da "Ortak" diye başlıyordu.

Ortak,

Hâlâ şoktayım. Kırıştırmak için uzaklaşmamı mı bekliyordun lan; sen koşa koşa git, nen varsa ver Deccal'a?

Neyse bari, yabancıya gitmemiş.

Berna kardeşimizle Kübra annemizin o mucize güzele kapılanmalarına çok sevindim. Gerçek bir mucize Zila.

İrfan hâlâ Veysel'in yanında mı? Bir mektup yazmışsın, o da yarım yamalak. Sana emanet ettik kör piçimizi oğlum, başkasına değil, insan iki satır bilgi verir. Sokak kedilerimi de ağzına almamışsın zaten. Çatlayalım mı biz burda?

Ortak, özledim seni çok.

Burada hayat bombok. Durmuş gibi. Havaalanına bir indim, yüz milyon derece. Dünyanın bütün kuaförleri fön makinelerini kapmış dört yanından üfürüyorlar... Öyle.

Ülkenin sosyopolitik durumuna da sonraki mektuplarımda temas ederim artık.

Sokak kedilerimi ilgisiz, beni habersiz komayasın. En çok Deccal, en az onun kadar çok da İrfan hakkında. Öbür emanetimi unutma. Berna'yı. Arada Naim'den de dem vur. Küserim bak.

Ellerinden gevşekçe sıkar, erkek arkadaşını kıskandırmayacak bir kardeşlik duygusu içinde yanaklarından öperim.

İyi ol, iyi kal ortağım.

Hayri Demir

NOT - 1: Var ya, yedi yüz bin dolarlık saat gördüm burada. Vallahi de gördüm, billahi de gördüm. Bir de şu saati koluna takan götkafayı görebilsem dünya gözüyle, başka bir şey istemem.

NOT - 2: Ekselans çok fena ters gitmeye başladı bana. Ne yap-sak kabahat. Belediye otobüsüne biniyoruz suç, elçilik mutfağında karnımızı doyuruyoruz suç, üniformamızı giyip efendi gibi geliyo-ruz suç. Canımdan bezdim. Hır çıkarmak için bahane arıyorum ha-berin olsun.

*Yaptığın hatadan habersiz sanma
Kara karıncayı gece gören var...*

KARSLI NOKSANÎ

“Fazla adam tutmayacan yanına,” diye başladı Beyazıt. “Çayını soğutma. İç sıcak sıcak. Yazdım çünkü, boşa gitmesin.” Sağ ol be’ydi. Ne diyoduk; fazla adam tutmayacaktın bu işlerde. Kahpe dinli iki fırıldak yeterdi sana. Amma onlarla da fazla yılışıp koklaşmayacak, öbürkü salaklarla yaptığın gibi yat kalk iskambil oynamayacaktın misâl. “Oynamayıveririm canım...” dedi Sermiyan hevesle. “Da o adamları nerden bulacam?” Beyazıt oralı olmadı. “Azdan aza, işten işe,” diye kaptırdı gitti. Fazla da dallanıp budaklanmayacaktın misâl. “En güzeli iki amma, hem kendin geçinecen, hem adamlarını görecen, bi de zor zamanda götünü kollayacak gizli ortağın olacak, onun komisyonu da var, en az üç sermaye lâzım sana. Hele bi de dört oldu muydu tadından yenmez.” Gizli ortak hikâyesine akli ermemişti Sermiyan’ın. Ses etmedi. İşin gideri oydu belki, ne biliyon? Bu kıvrığın ne bok olduğu belli değildi zaten. Bakarsın eski pezevenkmişti. “Geçmem de... sermaye de bulunur, mesele değil de, adamları nerden bulacam Beyazıt, onu sormaya geldim ben esas. Sen de tuttun bi de gizli ortak çıkarttın başıma. O neylan? Onu nerden bulacam?” Beyazıt yine sallamadı bunu. Ayaklandı, boşalan çay bardağını aldı, “Taze demlediydim. Kalabalık olmadan iç içebildiğin kadar,” deyip ocağa gitti. Hâlâ daha çay satacam diye uğraşıyordu.

Beyazıt taze çayla çıkıp geldi, iskemlesini ters çevirip oturup geri kaykıldı. “İç iç.” Bak şimdi, adını sanını işini gücünü kimsele-
re vermeyecek, tanınmayacak, bilinmeyecektin. Bak misâl, öbürkü
salaklar reklam tabelası gibi dolaştılardı da ne oldu? Hop, sı-
ğır gibi yakalandılardı de mi? Akıllı olacaktın. Bi yerde Hasan di-
ye bileceklerdi seni, bi yerde Hüseyin diye. Hele adamların hiç bil-
meyecekti. Sermayelerin desen onlar hepten hiç. Baskın maskın
olursaydı tufaya gelmezdin, kafayı çalıştır. “Adamım deyip güve-
nip götünü dönmeyecen kimseye... Ölsen itimat etmeyecen o pe-
zevenklere. Zoru gördüler miydi... Sen nası iki dakkada satıver-
din Orhangili misâl?” Beyazıt’la taklaşacak kadar salak değildi Ser-
miyan. “Sattım sayılmaz amma...” dedi. “Sen öyle diyosan... da...
adam madam... gidip çarşıdan mı alacam arkadaş? Nerden bula-
cam?” Beyazıt, “Sen sermayeden haber ver,” dedi. Sermiyan sırttı.
Orospudan bol ne vardı lan? Tek ki, sapı olmayanını denkle. “İki
üç hafta takip edecen... Emin olacan, bakacan kimi kimsesi yok,
çocuk oyunağı. O Sehergile öyle yaptıydık. Kısmetimize, Berna
da dönme çıkınca, çeşit de bol, kum gibi müşteri sana.” Beyazıt iç
çekip şöyle bir devirdi gözlerini. “Çay getiriyim mi?” dedi. “Yok,
istemez,” dedi Sermiyan.

“Benden lan.”

“İyi, getir madem. Üç şekerli olsun.”

“Bak amına koduğumuna!”

*Darbimesel: "Çıkmaz domuzdan toklu"
Bir gölge ki suya düşer ıslanmaz*

DERTLİ

Müşteriler gelmeye başlayınca ocağın başına geçti ikisi. Sermiyan yedi sekiz sefer adamları, dokuz on sefer de gizli ortağı nereden bulacağını sordu, Beyazıt her seferinde yok müşteriye çay götürücücem, yok oralet istediler, yok tost basacam diye atlattı durdu bunu. Sonunda da "Hele bi kendine isim beğen de sen... Ortak ortak kolay o işler," dedi. Kendi isminle olmazdı, hele de Sermiyan. Ambulans düdüğü gibi isim olur muydu lan, lâkabın olacaktı lâkabın. "Bul bul. Başka bi isim bul kendine sen. Kimse hüviyet cüzdanını sormaz, korkma." Sermiyan, heves ettiği bütün isimleri sıraladı. Tunç? I-ıh. Altar? Cık. Cengizhan? Lan git! Tarkan? "Sokturacan şimdi arkana. Seslendiler miydi dönüp bakacağın bi isim olacak aslanım. Kulağına bildik gelmesi lâzım misâl." O zaman "Orhan?" dedi Sermiyan. "Hah bak. Şimdi oldu. Orhan. Bundan sonra sen Orhan'sın... Oorhaaan... Bak, nası bakıyon gördün mü?" Gönülsüz gönülsüz kabullendi Sermiyan. "Doğrusun," dedi. Ee, ismimiz Orhan'dı, anladıkta da nerdeydi bu Orhan'ın adamları? Gizli ortak nerdeydi? Beyazıt "Az dur sen," deyip kalktı, askıya oralet, çay, tarçın doldurup döke saça oyuna dalan batakcıların burununa dayamaya gitti. Sermiyan da ancak o zaman uyanır gibi oldu. Bu bize iş koymaya mı kalkıyordu yoksa lan? Gizli ortak mizli ortak? Bak hele bak. Çakal senii!.. De, fena fikir de değildi aşı-

na bakarsan. Yerin yurdun belli olurdu. Telefonun da elinin altında. Arkası da sağlamdı bunun, belli bi muhiti, bi havası vardı. Buluşan eden görmediydi buna hiç. Yaşça büyük bi abi olarak başında, akıl fikir dersin sebile... Patronluk taslardı ama siktir et, taslar dıysa taslardı. Orhan taslamıyordu da sanki. Kârdan zarar ederdik, n'apalımdı. Dur bakalım, bi gelsindi de...

Geldi Beyazıt.

“Ne diyoduk son... Orhanım?”

“Adam diyoduk,” dedi Sermiyan. Nerden bulacaz, gizli ortağı ne edecez filan. “Haa, o mesele...” dedi Beyazıt. “Dediğin gibi, mühüm olan gizli ortak... Seni çekip çevirecek, zararsız, paralı, eline tez müşteri ayarlayacak, geride durup izlerini süpürecek. En mühümü o. Var mı aklında şöyle yeri yurdu belli de dar zamanında çayını çorbanı önüne koyuverecek bi arkan?” Sermiyan düşünürmüş gibi yaptı. “Yav,” dedi, “... keşke sen olsan diyecem amma... Biz pezevenk miyiz filan deyip gücenecen diye şey ediyom.” Beyazıt da düşünürmüş gibi yaptı. “Yok, gücenmem de... Madem ihtiyacın var... Olsun bakalım,” dedi fazla uzatmadan. Yalnız, sermaye meselesi mühümdü bak. Öyle orospu morospu olmazdı. Uğraşılmazdı onlarla. İki hafta değil, istersen iki sene takip et, illâ ki eski bi dostu, bi takanağı çıkar, musallat olurdu başına. Ondan sonra bi de bakmışın bi Deccal daha gelmiş dayanmış kapına. Yok yok... Orospu ı-ıh. En iyisi... “Dönme mi?” dedi Sermiyan. “Ayarlarız.” Yok, dönme hiç olmazdı. Belâlı olurdu onlar da. “O zaman ibne?” Eh... Ama hem arkaları çok olurdu, hem de müşterileri az. “Ee, ne kaldı lan geri? Eşek mi bulacaz?” Beyazıt, dinleyen varmış gibi kulağına eğildi Sermiyan'ın. “Oğlan,” diye fısıldadı. Sesinin şehveti Sermiyan'ın kulağını ıslattı. “Genç, tüysüz, yumurta gibi oğlan. Sokaklar kaynıyodur şimdi. Kimseleri de yoktur mis gibi. Müşteri desen kum. Paraya para demeyiz şart olsun. Git yakala üç dört tane, tut ellerinden, hem aç karınlarını doyur sevaba gir, hem çalıştır, o da kazansın sen de kazan, hem de karta kaçtılar mıydı sav başından, mesleğini de takmışın hepsinin koluna burma bilezik gibi, vicdanen de rahatsın, sen dön yenilerini tut.” Berna'nın heykel güzelliği geldi Sermiyan'ın gözüne. Hakaten de para basıyordu lan götveren. Ama o karı kılığında iş tutuyodu de mi? Ne diyo-

du Beyazıt? Oğlan. “Bayaa oğlan mı yani? Etek m¼tek giydirmeyecek miyiz?” Beyazıt, “Lan oğlum...” dedi, sesi titriyordu. “Etek giydirdikten sonra kim n’apsın? Sen tutup getirecen mi getirmeyecen mi, onu s¼yle. Sokak ¼ocuđu doludur dağ bayır. İşim ¼ok olmasa bu gece gider bi bankamatikten alır gelirim iki ¼¼ tane. Zaten gelen atlıyo giden atlıyo, bedavaya gidiyolar, yazık mı değil?” İyi de, nerede yatırıp kaldıracaklardı? “Benim koca ev var...” diye inledi Beyazıt. “Ben de bi başıma kalıyom zaten...” Soludu. “Hem bakarak olurum.” Kıvrandı. “Yıkar, bitlerini mitlerini ayıklarım... Anam... Bi yerlerini tıraş etmesini oğretirim... Off... Ak¼a pak¼a eder, sa¼larını ma¼larını tarar... hıđđ... mesleğe de bi g¼zel alıştırırım hem... anam anam...”

*En insan yönüyle sana dönük
Dost dediğin ne gün içindir
Unut uzağı olduğu yerde
Kaldır yatağından vakitsiz
Kaldır başucuna getir*

...

GÜLTEN AKIN

Ölümden sonra bir hayat varsa bunların yaşadığı o değildi kesin, çünkü ne hayat benziyordu içinden taze ölü çıkmış eve, ne de ev. Hiç gelmemiş, hiç gitmemiş, tabiri caizse hiç var olmamış gibiydi Teoman Kemâni. Sanki Zila Teo'nun hediye ettiği evde değil de basının çiftliğinde oturuyordu. Ölmeyegör.

Kübra'yla Berna Zila'nın dört daireselik tek dairesine taşınmıştı malûm. Çok sosyetik olduklarından kapıcılarını da getirmişlerdi gelirken; Durali'yi. İrfan zaten Zila'nın iki memelik tek dairesinde, Gülhan dizinin dibinde ikâmet ediyordu. Teoman Kemâni de yaşasaydı oralarda bir yerlerde olurdu ama yaşamıyordu.

Tutmasan Celil'in de gelip yerleşesi vardı GMK 133'e, doğan ve doğmayan her fırsatta fırsat doğmuş gibi yapıp "Geçerken uğradım," deyip gelip İrfan'ı elleriyle, Zila'yı gözleriyle muncıklayan Naim Orhun'un da.

Rafet Dülger de pek sık uğrar olmuştu ne hikmetse. "A aa!" diyordu Kübra sık sık. "Nası ev anam burası?" Daha mafya savaşlarından sağ kurtulanlarımız yoktu görünürde. Deccal, karnımı, ciğerini, kabalarmı dolduran mermiler ayıklanmış, içinde Celil'e ait fazladan bir yarım metre bağırsakla hastanedeki odasında yatıyor, ondan gelemiyor, gelemediği bu esnâda başında anası gibi bekleyen Veysel tarafından sık sık uyandırılıp sorguya çekiliyordu: "Var mı prt?"

Bayram'ın âni ölümüyle feleği şaşan adamcağız, dağılmak üzereyken az daha gitsin diye rondelayla titreşimleri azaltılan krupp gibi sallana yıkıla dolaşiyor, her zamankinden ziyâde gürültü çıkarıyordu. Deccal ve adamları gibi o da henüz semtinden geçmemişti 133'ün. "Gidip de ne yapacağım?" diye düşünüyordu. "İrfan'a bak Bayram'ı gör. Ne lüzum var; yakında görüşeceğiz zaten fıstığımla." Ama yalan düşünüyordu. Gider de İrfan'la ilgilenmeye başlarsa kıcının kurtlanacağından, yok kolunun inceliği yok bacağının kısılgığı yok kafasının yamuğuydu yok oydu yok buydu derken göz nakli diye tutturacağından, dolayısıyla takılıp kalacağından, dolayısıyla oyalanıp avunacağından, Bayram'ı öte yakada ağaç edeceğinden korkuyordu. Beklerdi o şimdi. İncecik, masum, mahzun, gözü yollarda, hastalıktan da yırtmış ne güzel, upuzun bacaklarıyla... Yok yok... Gitmeyecekti 133'e. Deccal'ın tedavisinin gazına basabildiği kadar basacak, "Sıçtın mı arkadaş? – Sıçtım – Hadi bana eyvallah." anca o zaman kalkıp gidecekti. Ama gene 133'e değil. Bayram'a.

Her ölümün az biraz yaptığı gibi, Teoman Kemâni'nin ölümü de yalandan uhu etkisi yapmış, omuzlarına sertçe bastırarak dizlerinin üstüne çökerttiği Kayhan'ı Müjde'nin eşğine tenzil, lüzumsuz lüzumsuz "Şimdi acısı büyük. Bir tekme de ben vurmuyayım," diye düşünmek zorunda hisseden Müjde'yi mağfiret mertebesine terfi ettirmişti.

Hain kocasından medeni bakımdan boşanıp kapının önüne koymak, ilâhi bakımdan bir Fatiha okuyup yerin bir buçuk metre dibine gömmek suretiyle kurtulan Lâtife Kemâni, ölüm haksıra helâl olarak gördüğü Talip Bey, Cemil Bey ve Nezihe Hanım'la kifâyet edemeyeceğini anlayıp çocuklarına o kadından önceki Teoman Kemâni zamanının Pazartesi-Çarşamba-Cuma buluşmalarını hatırlatmış, "Aman anneee..." diye tersyüz edilince ağlayıp kendine acındırmış, kollarını açıp beklemeye başlamıştı. Kenan bir süre annesinin yanında kalmasında fayda olduğunu düşünerek Edip'ten izin alıp konağa gitmiş, ama vıdı vıdıya bir gece zor dayanmış, sabahın kör şafağında canını Edip'in evine dar atmıştı. "Babam değilmiş. Annemmiş mesele," demişti. Az durup düşünüp; "Veya ev," diye eklemiş, sonra "Veya ikisi birden," demiş,

sonunda da işin içinden çıkamayıp “Veya hepsi, her şey. Bilmiyorum,” diyerek konuyu melankolik bir paradoksa bağlamıştı.

Edip en nihayet Veysel’in dediğine gelerek Kenan’a ve tabii bu suretle kendisine de uzuuuunca bir hava değişikliği yaptırmakta fayda mülhaza edip şu İsveç daveti mevzuunu açmış, “Hem kuzey ülkelerinde biz gibiler gayet normal karşılamıyor bir taneciğim. Kafa dinleriz birazcık,” deyip Kenan’ın da “Sen nereye ben oraya,” cevabı vermesi üzerine İsveç Kraliyet Akademisi’nden aldığı teklifi değerlendirmeye karar vermişti.

*Bir büyük oyun yaşamak dediğin
Beni ya sevmeli ya öldürmeli*

...

GÜLTEN AKIN

Rahmetli Bayram gibi Zila'nın da itirazı vardı İrfan'ın bezlenmesine. Her yanı ayrı oynayarak; "Dur anam, sen çocuk büyütmedin, bilmezsin," deyip deyip elinde bir çuval bezle oğlana saldıran Kübra'yı "Manyak mısın kız?" deyip deyip geri püskürtüyordu. "Apısında torbayla dolaşır mı insan? Skoda bacak olur. Bi git." Kübra zaten kundaklamayı da kabul ettiremeyip darbe üstüne darbe almanın hırsıyla bütün vücudu çıkmış da bir tek kalçası yerinde duruyormuş gibi kıpraşıp tikleşerek; "Anam, biz de öyle büyüdük. Hani? Çıkık var mı bi yerimizde?" derken İrfan orta yere işemeye, Zila kıkır kıkır gülmeye başlıyordu. Hayır, biz de olmasak bok götürecekti anam ortalığı. Nası bi adamlardınız siz?

Zila'nın tek güldüğü İrfan'ın icraatları değildi. Kübra'nın bacak kadar boyuyla koca evi bir başına çekip çevirmesine de çok gülüyordu. Berna kızımızın meğer Berna oğlumuz çıkıp Kübra'yla Decalgili alaşağı etmesine gülüyor, Durali'nin ismine gülüyor, adamcağıza Stopali diye isim takıp ona gülüyor, Kübra'nın Stopali diye meyip İstopali deyişine gülüyordu.

Pavyon fedaisi gibi kabara kabara dolanıp racon keserken bununla göz göze geldiği anda mayışıp damat gibi süzölmeye başlayan Gülhan'a gülüyor, "Gel kız, ne istiyosan yapalım," dediğinde kızın bozulup "Aşk olmadan meşk olmaz!" deyişine gülüyordu.

Yok bir kilo elmaydı, yok cevizli baklavaydı alıp alıp karşılığını alma ümidiyle sık sık uğrayıp evi çarşamba pazarı gibi vıngır vıngır görüp eli boş gönlü hoş geri dönen Rafet'e ayrı, İrfan'a refleks kontrolü yapmaya geldim ayağıyla buna da gelip evi karınca yuvası gibi kıvış kıvış görüp ardına baka baka çekip giden Naim Orhun'a ayrı gülüyordu.

Berna'nın ikide birde İrfan'ın göz oyuğunu öpüp felsefi felsefi iç çekmesine, İrfan'ın kâh bunun üstüne işeyip kâh Kübra'nın eteğine sıçmasına, banyodan salkım saçak çıkıp keyfi oluncaya kadar havalandıra havalandıra oturup kitap okurken Kübra'nın "Nası bi kadınsın anam sen, oğlan çocuğunun önünde!" diyerek İrfan'ı kapıldığı gibi öte odalara kaçırmasına, bu zamanlarda Gülhan'ın gözlerini devirerek hicranlı hicranlı göğüs geçirmesine, o böyle anadan üryan yayılırken Stopali damlayıverecek olursa Gülhan'ın bu yandan, Kübra'nın öte yandan koşup atılıp adamcağızı dövmekten beter edip postalamalarına, İrfan sondaj yapmış da bulmuş gibi o gün bu gündür süt fışkırtan memelerine bakıp bakıp İrfan'ı emzirip emzirip sair zamanda sıkıp sıkıp Kübra'nın suratına falan püskürtüp püskürtüp geberiyordu gülmekten. İyi ki gelmişti bunlar! Hay sen çok yaşa'ydı e mi Teo! Canın çıkmasını inşallah!

Gül gül ölüyoduk lan!

Çoğul konuşmakla hata ediyordu hâlbuki. Ondan başka gülen yoktu.

Misâl, Teo ölmüş gitmişti ve hiç de gülmüyordu.

Kübra ablasıyla sırlaşıp helâlleşip içinin zehirini akıttığı, Seher'in emanetinin hem emin ellerde hem de gözünün önünde olduğunu görüp bildiği, o emanet süt danası gibi emdiği, baktığında, çiftler çiftler kapıları, kör pencereleriyle, saklambaç oynasan çay içmeden sobelenmeyeceğin, hiç sönmeyecek ışıklarıyla hep nur içinde yatacağın bu koca evde her zamankinden daha güvende olduğu hâlde, her seferinde daha sağlam kayaya dayandığını zannederken her seferinde daha beter sırtı yere gelen, korktuğundan değil de kendini huzurlu, emin hissetmekten, en iyi arkadaşının ölümüne, bebeğinin de ağır sakatlığına sebep olan bir uğursuz olarak lânetini buraya da getirmiş olmaktan, şu melek gibi Zila'yı da mahvetmekten korkan Berna da gülmüyordu. Çenesinin, kulaklarının

altında bir yerleri şişmişti; kötü kötü yapıp acıyordu, elini değdi-remiyordu ve hiç de komik değildi yani. Işık ışık ışık, gözleri ya-nıyor, bir ısınıp bir üşüyor, ikide bir başı tutuyor, midesi bulanı-yordu. Ağzının tadı da kalmamıştı. Dilinin üstünde pütürler var-mış gibi geliyordu. Ayna da yoktu ki baksın; bakamıyor, Kübra'ya da açıp göstermek istemiyordu. Bir de beden dersinde hoca bunu çok koşturmuş gibi dalağı şişiyordu sık sık. Ama bir sağdan şişi-yordu bir soldan. Dalak kalkmış da geziyordu sanki içinde. Güle-bilseydi gülerdi. Gülemiyordu.

İlaç için bi tane ayna yoktu anam evde. Almak da yasaktı bişiy-diil. Bari kendi odamızın ışıkları söneydi. Hiç! A aa! Zila kıkırda-dıkça bu fokurduyor, onun ağzı kulaklarına vardıkça bu yanakları-nı şişirip dudaklarını büzük büzük ediyor, bok-sidik temizlemek-ten iflahı kesiliyor, bir de bunun hâline öbürküler gıt gıt gülünce bir tamam tik kesiliyor, hepsinin camı sağ olsundu da tek, işinde, yorgunluğunda değildi, ama anam, insan bi örtünür, olmadı edep yerini şey ederdi banyodan çıkınca, tuvağlete giriyom diye girmez-den evvel donunu başını çıkarıp göstere göstere dolanmazdı; ev-de oğlan çocuğu vardı, Istopali gelip gidiyodu dakika başı, bi dik-kat ederdi insan, azıcık ar ederdi, ama kime diyon sen; gülemiyor-du Kübra. Berna yetmezmiş gibi bi de Berna'nın öbür türlü-sü var-dı evde; Gülhan. Ne toprağı bol olsun İmran'dan görmüştü bu kız-cağzın attığı koca herif pozlarını ne Allah nası biliyosa öyle hesa-ba çeksin, hayırsız Mustafa'dan.

Aşkına karşılık bekleyip durduğundan gülmeyi kendine yasak etmiş, kabara kabara dolanan Gülhan zaman zaman gülecekmiş, pıskıriverecekmiş de kendini tutarmış gibi oluyordu. Bir hoş es-rikliğe yuvarlanıp gider gibiydi ağır ağır. Yok, gene gülmüyordu, ama ışıldıyordu. Lisedeydi de sanki, Zila'ya yakın olmak yetiyor-du ona. Kadın, bir koklasan bin çiçek açacak, bir göz atsan kalkıp gelip gözünün içine yerleşecek kadar yakın, bonkör ve samimiy-di ama tam aksi de olsa hiç fark etmeyeceğini fark ediyordu usul usul. Yeniden keşfediyordu aşkı bir bakıma; hem her zaman aynı hem de her zaman bambaşka olduğunu öğrenerek. Uzanıp alama-yacağı bir şey yoktu Zila'dan; veya Zila uzansa, bundan alamayaca-ğı bir şey yoktu. Demek ki bu değildi aşk. Öyleyse nasiplenmekle

ilgili bir şey de değildi. Neydi? Ne kadar gülecek gibi olsa da gülmüyordu gayet tabii. Kasıyordu.

Rafet Dülger, Naim Orhun, Celil Erhan geliyor gidiyor gülmüyor, üst katlardaki kat mâlikleri olsun kiracılar olsun fıkır fıkır insan kaynayan dört numaralık bir numara'nın önünden ters ters bakarak geçip gidiyorlar, katiyen gülmüyorlardı.

Ötede Deccal gülmeyi bilmediği için gülmüyor, Kıvırcıkğil ağa delik deşik yatıyor diye gülmüyor, Veysel Bayram'ı özlediği için gülmüyor, Fatih Veysel'i elinden kaçırdığı için gülmüyor, Mehmet Sana o AIDS'li homo hastanesinde ölüp mikroplarını her yana sıvadığı için gülmüyor, hadi bakalım durduk yerde bir Anti HIV testi daha yaptırmak zorunda kaldığı için de gülmüyor, Celil Hayri burnunda tüttüğü, Hayri'nin yerine atanan yeni başkomiser Nazif Naim Orhun'dan da beter sigara tiryakisi çıktığı için gülmüyor, sıçarken hâlâ camı yandığı için zaten gülmüyor, Hayri Celil'i de Deccal'ı da Naim'i de İrfan'ı da ayrı ayrı özlediği için gülmüyor, Kuveyt Büyükelçimiz o kadar ikaz etmesine rağmen hâlâ Mozambik zabıtası gibi üniformalı dolaşan, kâh elçilik mutfağından, kâh resepsiyon kurabiyelerinden çöplenen Hayri'ye gıcık üstüne gıcık kapıldığı için gülmüyor, Tandoğan'daki gar altgeçidini mekân, Maltepe'deki eski odunlukları, trafo kulübesini mesken edinmiş sokak kedileri, Hayri uzak memlekete tayin olduğu için gülmüyordu.

Zıla hariç bir gülen daha vardı gene de: İrfan.

Büyüyordu ufaktan ufaktan. Uyuyor gülüyor, uyanıyor gülüyordu.

Dost önden bıçaklar...

OSCAR WILDE

Celil, Naim Orhun'un kapıdan tüttüre tüttüre girdiğini görünce çiziktirmeyi bırakıp apar topar fırladı ayağa. "Aman iç!" diye geçirdi içinden. "Pis herif." Teoman Kemâni'nin 133'e bir'de sere serpe öldüğü gün nasıl olup da bu herife kanının kaynadığını anlamıyordu.

"Hoşgeldin Hocam," dedi gene de kibar kibar. Ne de olsa ortamının emaneti sayılırdı.

"N'aber Celil?" dedi Hoca. "Motor nasıl?" Hayri de polisti bu da polis, ama bunu hiç sevememişti meselâ. Isınamamıştı kardeşim. Deccal gibi kıymetli bir insanın canına can, kanına kan, içine iç katıp çok da hayırlı bir iş yaptığı hâlde, ı-ıh, yok da yok. Neresini sevecektin şunun? Tıpe bak! Geçip oturdu abus abus. Gözlüğünün üstünden söver gibi baktı genç emniyet amirine. Genç emniyet amiri motora atıfla; "İyidir Hocam. İdare eder," dedikten sonra telefonu kaldırıp iki çay söyledi o arada. Nasıl ikrah ediyordu şu adamdan. Bakışlara bak! Gâvura bakar gibi bakıyordu herif. Hayri de nerden bulurdu şu tipleri kardeşim?

"Hayri'den haber var mı bari?" diye sordu Naim Orhun duymuş gibi.

"Bi tecik mektup," diye yanıtladı Celil dertli dertli. Hepsi oydu. Elçiyile ittiştğini anlattığı bi tecik mektup. Muhtemelen zarfla pula

para vermemek için Ankara'ya diplomatik kurye gelmesini bekliyordu arkadaş. Şurdan sıkıp şurdan yalayacak ya.

Hayri'nin hiç de nekes biri olmadığını söyleyerek itiraz etti Naim Orhun. "Yok zaten," dedi Celil bunun üzerine. Bi buna cimriydi çünkü Hayri; bunun haricinde herkese bonkör. Gitsin gelsin sokak kedilerinin gıdısını okşasın anca. Belki azıcık gülüşürler de aradaki buzlar erir diye de ekledi: "Hıyar işte." Hayri'yle aralarındaki samimiyeti ustaca ihsâs etmiş oluyordu böylece hem. "Sen dış kapının dış mandalısın aslanım. Biz onla pek sevişiriz," mânâsına.

"Öyle değil işte..." dedi Naim Orhun. "Hayvan deyip geçmeyeceksin." Zaten insanlar aç dururken hayvanlara bakmak neymiş diyen, merhametten nasibini alamamış kaplamalardan oldum olası nefret ederdi. Bir bütündü kardeşim merhamet denen şey. İnsanı, hayvanı, ağacı olmazdı. O çocuk, bak meselâ orospu dememiş, ibne dememiş, piç dememiş el uzatmıştı üç düşküne. Sokak kedilerine de uzatıyorduydu, hah, demek ki adamdı adam. Kıymetini bilmeyenler utansındı. Gâvura bakar gibi baktı Celil'e.

Celil sırtabilmek için bayağı zorladı kendini. Ne pis adamdı lan bu! "Yok," dedi. Bilelimdi de öyle konuşalımdı. Hayri'nin sokak kedisi dediği şey sokak kedisi değil sokak çocuğuydu, tamam mı? Aldığı her kuruşu onlara harcaşıp kendi aç geziyordu çocuk. Ondandan sonra da buna yazılıyordu ay sonuna kadar. Ay sonunda geri öder miydi dersin, ne gezer'di. Kısacası HOCAMMM bu beğenmediğin Celil olmasaydı ne sokak kedilerinin karnı doyardı ne de senin pek makbûl Hayri'nin. Onun bonkörlüğü ondan değil bundandı anlayacağın. Ama hiçbir şikâyetimiz yoktu yani. Muhabbet ediyorduk şurda. Öyle lâfı Hayri'den alıp Celil'e sokmak pek sık olmuyordu de mi? Kol gibi geçirdiğinden emin, memurun getirdiği çayı karıştırırken noktayı koydu aklınca: "Anlayacağın, finansörü olduğuma göre ben de en az Hayri kadar merhametli olmuş oluyorum mantuken. Bu da niye? Kıymetini biliyorum da ondan."

"Bilakis," dedi Naim Orhun. Çay tabağını bardağın altından çekip alıp kül tablası olarak kullanmaya başladı. "Sanki öncekileri yere silkelemedin de pezevenk!" diye geçirdi içinden Celil. Pardondan da, nasıldı yani bilakis? Çayından bir yudum aldı Hoca, şekerini atmayı unutmıştu, suratını buruşturdu. "Şöyle..." dedi ağ-

zını acı acı caplatarak... Bazı adamlar, ama adam gibi, yani Hayri gibi adamlar, adam olmaya niyeti olmayan kalasların çivilerini hiiiç sezdirmeden söker, kıymıklarını yontar, kıyııklarını renderler, sonra o söktükleri çivileri yeniden çıkararak adama benzetirlerdi o odunu. Sen, yok sokak kedileriydi, yok gıdık gıdık falan diyerek dalganı geçerdin, parasını ben bayılmıyom mu arkadaş diye kubarırdın ama bir de bakardın ki adam olmuşsun. “Hem de istemeden,” diye ekledi. “Fıtratında bi gıdım insanlık olmadığı hâlde,” diye de ekledi. Üstüne de sırttı. Celil, “Amina koduğumun herifi,” diye düşündü. Çok işi varmış gibi göstere göstere satine baktı, kalkacakmış pozlarıyla masanın kenarlarını tuttu falan, “Sen niye geldiydin Hocam?” dedi buz gibi bir sesle. “Yoğunuz da biraz bugün. Hemen şey etsek?..” Naim Orhun hâlâ sırtıyordu. “Hayri’yi koy şimdilik bi kenara, Veysel’i al meselâ...” dedi Celil hiç konuşmamış gibi. “Durduk yerde cennetlik yaptı mı seni? Yaptı. Aklının ucundan geçer miydi organ bağışlamak? Geçmezdi.” Bunu öyle horlayarak söylemişti ki; “Yoksa senin gibi bir hayvan insanlıktan ne anlasın?” demiş gibi geldi Celil’e. Şimdi çok sinirlenmişti bak. “Hocaaam...” dedi bir taraftan önündeki kâğıdı delip deşerken, “Veysel meysel... biz istemesek, içimizden gelme olur muydu o iş? Barsaklarımızı kolumuza dolayıp mı dolaşıyoruz sokakta?”

“Orası öyle de...” dedi Naim Orhun. Bir bakıma haklıydı Celil, doğruya doğru, ama teslim olacak değildi. “... Veysel bastırmayaydı şu an senin fazladan yarım metre daha bağırsağın olacağını ikimiz de biliyoruz, değil mi?” Veysel’di sebep. Sen sonuçtun. Fazladan yarım metre daha bağırsak demek, fazladan yarım metre daha bok demektir ve ne işine yarayacaktı allâsen? Veysel olmayaydı, hiç yani... Taşı dur...

Celil boş bir teksir kâğıdı çekip köşelice bir kurukafa çizdi orta yerine. “Sen niye geldin Hocam?” dedi. Yeterdi lan artık! “Hani muhabbete falan geldinse başka zaman inşallah, yanlış anlamazsan eğer, ben de yavaş yavaş...”

Hiç de yanlış anlamazdı Naim Orhun. Bu da Zübeyde Hanım’a gelip onu çeneye tutmaya kalksa o da bunu sepetlemeye çalışırdı.

“Esağfurullah da...”

Neyse şimdi... Celil tabii gene ne lüzumu var falan diye düşünecekti normal olarak ama, bir insaniyet meselesiydi mevzuubahis.

“Canım niye öyle diy...”

Neyse neyse.

Veysel intihar etmek üzereydi kardeşim. Hâttâ belki de etmiş-ti şimdiye. Bayram'ın arkasından gitmeyi kafaya koymuştu sapık manyak, anlıyo musun?

“O nerden çıktı yav?” dedi Celil. Cidden sarsılmıştı. Veysel başkayı bak. Bu kuduza hiç benzemiyordu.

Celil'in sözde vakit darlığında, sözde kısacık, hakikâtte upuzun bir açıklama yaptı Naim Orhun.

Bana bak, o herif bu dünyaya lâzımdı kardeşim. Homoydu, biz de biliyorduk, belki sen sırf homo diye gıcık da kapıyordun, ama şunu iyi bileydin, başka herhangi bir insana benzemezdi Veysel. Tertemiz, mis gibi bir adamdı. Hovardalığı yoktu bi kere, çapkınlığı, belden aşağı merakı yoktu, estetik düşkünlüğünü düşkünlükten saymazsan herhangi bir düşkünlüğü de yoktu garibimin. İki kusuru vardı yalnız. Bir, deliydi malûm, iki, bağlandı mı deli bağlanırdı. Homoluğunu kusur olarak saymıyorduk dikkat edersen biz. Sen sayabilirdin belki, o da senin ayıbındı. O işleri bi tarafa bırakacak olursak, onu iyi tanıyan biri olarak Bayram öldüğü anda Veysel'in de büyük bir kısmının öldüğünü söyleyebilirdik rahatlıkla yani. Bayram'ı, tamponundaki zincir Veysel'in boynuna kelepçe bir kamyon gibi düşün, onun gittiği yere gitmemesi imkânsızdı bunun. Uçurumsa uçurum, mezarsa mezar... Şimdi... Kamyon önden basıp gittiğine göre, zincir payı kadar bi vakit sonra Veysel de gidecek demekti bu.

“Deme yaa?” dedi Celil.

Naim Orhun hiç takmadan devam etti.

Sınamış, Zilagilde Bayram'dan beş sefer daha fettan, on sefer daha güzel bi Berna olduğunu söyleyip “Bi görsen bi daha gözünü alamazsın. Ben bile yoldan çıkıyordum kendimi tutmasam,” diyerek gaz da vermişti ama “Hı,” deyip ruh gibi bakmakla yetinmişti çocuk. Doğru tanıyorsak eğer, ki tanıyorduk, onu durdurmaya gücümüzün yetmeyeceğini biliyorduk biz. Buraya da bunun için gelmiştik, senin sevindiğin gibi muhabbete falan değil. Muhab-

bet edilecek adam vardı, edilmeyecek adam vardı. Her neyse. Şu güne kadar aklına gelen her çareye vurmuydu kafasını. Hattâ merhum Teoman Kemâni'nin homo oğlu Kenan'ı bile getirip atmıştı Veysel'in odasına. Versin de Bayram'ı unuttursun diye değil tabii. Kenan intihar ettikçe Veysel gidip hayalarını burar, "Bi daha intihar edecek misin lan?" dermiş şakasına. Kenan da kocasından izin alıp aynını yapmıştı. Yapışmıştı Veysel'in yumurtalarına, "Bi daha intihar edecek misin lan?" demişti. "Oku lan İstiklâl Marşı'nı çabuk." Ne yapmıştı senin manyak biliyor musun? On kıtayı da makamıyla okumuş, sonra da "Evet, edeceğim," demişti. "Bur amına koyayım. Daha çok bur. Kopart." Gene de azıcık işe yaramıştı bu baskın. En azından şansını ne zaman deneyeceğini öğrenmişlerdi o sayede manyağın. "Celil yırttı," demişti çünkü Veysel Kenan'a. "Deccal'ın da rahat rahat sığığını göreyim, basıp gideceğim fıstığı-mın yanına. Bekler o şimdi."

"Gider mi yahu? O kadar da mı manyak artık?"

Hem de ne manyaktı... Ve illâ ki giderdi. Ağzından çıkan her sözü senetti ibnenin. Niye? Çünkü adamdı da ondan. Sana göre homoluk, hastalık veya hayvanlık olabilirdi ama... "Sana bi şey söyleyeyim Celil... Homoluk homoluktur birader, esmerlik gibi, sarışın-lık gibi..." Durup Celil'e baktı baştan ayağa. "Polislik gibi... Hepsi o kadar."

Celil'in içi şişmişti dinle dinle. Herif nefes almadan sıralar giderken yedi sekiz defa ağzını açıp lâfa girecek olmuş, daha 'a' diyemeden dört damper harfin altında kalmıştı. Hayır, bi de uç uca tütürüyodu ki, sanırsın sigarası üç metre, bitmiyodu arkadaş, bitmiyodu. Aklına güzel bi çare gelmişti hâlbuki; ah bi fırsat bulabilse. "Ben Veysel'i çok sevdim," deyiverdi birden. Naim Orhun'un "Bok sevdim," gibi bir şeyler homurdanıp sesini kestiğini görünce devam etti. "Ve sana katılıyorum Hocam. Adam vardır, adam vardır. Bi de tabii, doktor vardır, doktor vardır..." Bu ikinci cümleyi Naim Orhun'a baştan ayağa bakarak söylemişti. Naim Orhun'un, biri suratına tükürmüş de kaçmış gibi bakmaya başladığını görünce iyi oturduğunu düşünüp sırttı. "Veysel, bana göre hem adam hem de doktor. O adam olmasa İrfan da olmayacaktı bugün, Deccal da..." Gene sırttı. "Ben de karnımda lüzumsuz yere yarım metre daha

bok taşıyor olacaktım ilaveten...” Şimdiii... Hoca buna gül yüzünü göstermek için gelmediğini söylediğine göre efendime söyleyeyim, ki haklıydı, bakılacak yüz vardı tükürülecek yüz vardı –gene sırtı– müsaade etsindi de Hoca artık, iki kelime de bu etsindi.

Çare diyoduk değil mi?

Bak şimdi...

Deccal racon adamıydı; bizim kanunlardan çok daha sağlam kanunların adamı ve buna borçlanmıştı... Hem can hem de şey... neyse ney... Evet... Ne yapacaktı biliyo musun? Hemen şimdi kalkıp hastaneye gidecek, durumu kendisine anlatıp sıçsa bile sıçmamış gibi yapmasını isteyecekti. Çare dediydin, al sana çare. Ve tabii ki...

“Yav üstüne alınma da...” diyerek sözünü böldü burada Naim Orhun. Bu çok salakça bi fikirdi yani. Nereye kadar numara yapabiliirdi herif? Kaç gün, kaç hafta? Yani, zaten iyi bi akıl ummuyordu da, bu kadar kötüsünü de hiç ummuyordu doğrusu. Ama ne yapacaktın işte, polis vardı, polis vardı tabii. Hayri de polisti Celil de polis. Ne yapacaktın?

Sırttı.

“Anlaşmamıza imkân olmadığına göre...” dedi Celil kalkıp kaşısını düzeltirken, “Ben Deccal’la konuşmaya gidiyorum...” Bu da Hoca’nın anlayacağını ummuyordu ama bu derecede bir anlayışsızlığı da hiç artık yani. “Vakit kazanacağız Hocaa, vakit... Sen demedin miydi belki de intihar etmiştir bile diye? Hah işte, biz de ne yapıyoruz, gidiyoruz Deccal’a, aklımıza dört başı mâmur bi akıl gelinceye kadar karnım burnum deyip Veysel’i oyalamasını rica ediyoruz. Anladın mı acaba?”

İstemeye istemeye olumluladı Naim Orhun. “Hemen git,” dedi. “Bakarsın bir an önce intihar etmek için adama lavman mavman yapmaya kalkar bizimki. Deccal sıçtı dedi miydi hepimiz sıçtık demektir. İyi düşünmüşsün.”

“Ee...” dedi Celil, “Akıl var, akıl var.”

Sırttı. Son sözü o söyledi ya.

*İnsanlar mantığı kendi söyledikleri doğru gö-
rünsün diye icat etmişlerdir.*

ŞEBBENDERZÂDE FİLİBELİ AHMED HİLMİ

“Savaş bitti,” demişti Kıvırcık.

Ne basit bir söz.

Her şey başlardı sadece ve kılık değiştirerek devam ederdi; biten hiçbir şey yoktu, olmazdı.

Sen birini gömecektin, sanki ekmişsin, yerine üçü baş verecekti topraktan. Sobanın borularını silkelemeye kalkıp bembeyaz halılara kurum yağdıran beceriksiz bir koca gibi görmeye başlayacaktın kendini zamanla.

Esprisi hoşuna gitmişti. Sağ kaşı sağ gözünün içinde kulaç attı bir iki.

Veysel iki gün önce kolostomi torbasını çıkarmıştı. Çocukluktan bu yana ilk kez tuvalete boşaltacaktı bağırsaklarını. Karında torbayla dolaşmayacaktı artık.

Celil’e borçlanmıştı.

Borç da bitmezdi.

Veysel, kulağı çınlamış gibi yâdının üstüne gelip “N’aber hacı? Var mı pırt?” diye daldı içeri. Önü sıra, üzerinde arjantin bira bardağı gibi, dibi hortumlu çelik bir maşrapayla içinde ılık veya sıcak olduğu belli üç büyük şişe su olan bir metal arabayı ittiriyordu.

“Yok henüz.”

Veysel sağ elinin işaret parmağını halka yaptığı sol elinin için-

den geçirdi. “Olmazsa çalıştırırız biraz,” dedi. “Lavman mavman, müşhil, fitil... Celil'den aldığımız kısımda sorun yoktur. Senin kısımlar unutmuştur çalışmayı. Hatırlatırız.”

Deccal'ın ilgisini çekti bu mantık. O arabanın üstündekilerin ne olduğunu soracaktı ama karar değiştirip “Nasil?” diye sordu.

“Otuz sene kullanma bakalım sağ kolunu; orada olduğunu kendi bile unutuyo mu unutmuyo mu,” deyip organ hafızasından girdi, hücre hafızasından çıktı Veysel. Biz dahil her şey DNA'daydı. Hem biz ondaydık, hem o bizde. Biz o'yduk, o biz. Her hücremizde, her hücremizin çekirdeğinin dibinin dibinde. Sen hatırlamazdın ama o hatırlardı ana karnında gördüğün ilk rüyamı. Demek ki sen de hatırlardın. Bir o bilirdi saçının renginin ne olacağını; ama asıl bilen o olup o da aslında sen olduğundan demek ki asıl bilen sendin. Düşünmek için beynindeki nöronlara emir veren oydu, sen değil. Demek ki sendin. Böbrek hücrenin yavrusu tutup da kalp hücresi gibi kasılmaya kalkar mıydı? Hayır. Niye? Bilgiyle, kütüphaneler dolu su hatırayla doğardı da ondan. Demek ki her hücrenle beraber yeneden doğardın sen. “Çocukluğunda amcan sana atlayıp da şanzımanını dağıtınca ne oldu? Karnımı yarıp eksozunu ordan çıkardılardı de mi? O zaman ne oldu?” Bir gün üç gün beş gün değildi ki bu anasını sattığının, adımı anan olmadan otuz sene boş boş durduyu içerde altı metre bağırsak. Düşün, zindandasın; otuz sene sonra bi isyan, hükümet devriliyo, çıkarıyolar seni dışarı... “Gözlerin ışığı unutmuş, karnın domatesi, ayakların yürümeyi...” Ne yapmak lâzımdı o zaman. Alıştırmak, çalıştırmak, hatırlatmak. “Dur sen. Lavmanı yapayım bi güzel, bak nasıl hatırlayacak senin dübür. Yoksa fena. Ağzından sızmak istemezsin de mi?”

Deccal kaderine razı, “Öyle olsun,” dedi.

Veysel yan dönmesine yardım edecekti hastasının, bir de bak-tı ki dönmüş. “Yuh!” dedi şaşırarak. Sonra hemen toparlanıp şişelerden birindeki ılık suyu arjantin bira bardağına boca etti. Kanülün sivriltilip yuvarlatılmış ağzını yukarı kaldırmayı unutmmuştu; su aşağıdan fışkırmaya başlayınca söve saya yakaladı, büzdü, yukarı kaldırdı. “Aç bakiim.”

Deccal açmıştı bile.

“E valla yuh!”

Her ne vâr ise kaynağı aşktır... İlim ise koca bir dedikodu.

FUZÛLÎ

Rahatlamıştı. Yıllardan sonra ilk. Celil'i sevgiyle andı, sağ kaş sağ gözünün içine gitti geldi. Bir de uyuyabilseydi. Gözlerini dinlendirmeye çalışırken kapısı tekrar açıldı.

“N’aber Ortak?”

Sağ kaş sağ gözün içine bir kere daha indi. “Hoşgeldin Celil. Ben de şimdi seni...”

“Bırak şimdi beni...” dedi Celil acele acele. “Yapmadın de mi bi şey?” Yapmadığından o kadar emindi ki. “Bu Veysel lavman mavman diye tutturur, aman diyim!”

Sağ kaş her zamanki et göt şakalarından birine muhatap olduğu zannıyla gözün içinde sahte sahte titreşti bir miktar. “Olan senin namusuna olur çünkü, değil mi?”

Celil gülüyormuş gibi yapıp Naim Orhun’dan yüklendiklerini hızlı hızlı boşalttı. Namus mamus havagazıydı yani. “Senin anlayacağın...” dedi bitirince, “Bi sıçarsan sıçtık.”

“Anlıyorum,” dedi Deccal. Yerine dönmekle dönmek arasında bocalar gibiydi sağ kaş. “Biz de daha yeni lavman yapmıştık. Senin de anlayacağın, sıçtık.”

Celil önce anlamadı, sonra sanki Deccal altına sıçmış gibi pikeyi kaldırıp baktı, sonra anladı, “Benim Veysel’i bulmam lâzım,” deyip fırladı çıktı.

Kıvırcık feryat figan daldı Ağa'nın odasına.

“Ne oldu Kıvırcık?”

“Ağam? Şükür... Komserim fırlayıp çıkınca... Allah etmeye, ben de sandım ki...”

“Komiser değil,” dedi Deccal. “Amir. Öğrenemediniz gitti.” Rahattı, biliyordu çünkü; Veysel intihar edecek adam değildi. Dünyadaki son hasta iyileşene kadar... Veya ölene.

Hayri'yi özlemişti. “Çık,” dedi Kıvırcık'a bakmadan.

Kıvırcık, ağasının kahkahalar atan sağ kaşına muhabbetle baktı, ne güzel gülüyodu yav, kurban olurum kurban, dönüp çıktı.

*Varlığınızın bir gizli köşesi olmalı
Rahatça kaçıp saklanıyorsunuz*

GÜLTEN AKIN

Naim Orhun Celil'i yola salıp çoktan 133'e bir'de almıştı soluğu. İrfan'a deli oluyor, bunu hiç utanmadan belli ediyor, Zila'ya da deli oluyor, bunu aklınca hiç belli etmiyordu.

“N’aber lan çüklüü!”

Zila Naim Orhun’un göz süzmelerinden hoşlanmış fingirdiyor, Berna sızım sızım sızlayan eklemelerini kucaklamış, Naim Orhun’un el ve göz sevişmeleri bitse de bir ilaç falan sorsam diye bekleyip gribimi İrfan’a da bulaştırmayayım diye bir köşede kötü bir öksürükle tıngırdıyordu.

Aynı dakikada Celil de Veysel’in odasına baskın vermişti. Belli etmeden ağzını arayacaktı. “Açık ve net ol şekerim,” dedi Veysel. “Lagalugayı bırak. Seni Naim salağı gönderdi, anladık. Ama avucunu yalarsın. İntiharı düşünüyorum diye tutuklayacak hâlin yok.” Bunu tutuklayıp sidikliğe tıkmayı ciddi ciddi düşündü bir süreliğine Celil. “Yok canım,” dedi sonra. “Ne Naim’i? Ben kendiliğimden geldim.” İyi o zaman. Kendiliğinden de gidebilirdin. Hem merak etmeyindi aslanım; Deccal bezini şöyle aletsiz edavatsız dolduruncaya kadar ölmeye niyetimiz yoktu. “Vallaha diyorum, az daha dingilderim ben bu yanda; vaktiniz var şimdilik. Hâtta sen git Edip gelsin Edip. Utanmadan karısını saldı üstüme adi herif. Bana da bi terapi çeksin bakalım nasıl oluyomuş; çocukluğumdan başlayarak döküp döşeyeyim şöyle. Feleğini şaşirtayım bir.”

O esnâda Naim Orhun bir kez daha eli boş gönlü hoş, sokak kapısına doğru uzuyordu. “Bana müsaade,” dediğinde Zila gene “İyi,” demiş, Gülhan gene hiçbir şey dememişti. Berna bir değişiklik yapıp işe el attı, Kübra’yla beraber yolculamaya kalktı Hoca’yı. Kalkmışken de “Hocam,” dedi, “Ben biraz rahatsızım da.” Naim Orhun önce “Geçmiş olsun kızım,” dedi, sonra “Geçmiş olsun oğlum.” Evet, dikkatini çekmişti, kuru kuru öksürmeler falan. Çocuğa satmasını bu mikrobunu? “Dur bakalım.” Elinin tersini sağ yanağa dayadı. “Yanıyorsun sen yahu! Dur dur.” Bu sefer elinin düzünü boğazına sardı, bademciklerini bulup bastırdı. Yutkunma zorluğu var mıydı bakalım? “Var,” dedi Berna. “Su içsem acıyor.” Aldığı nefesi dudaklarını tireterek verirken eli cebine gitti Hoca’nın, sonra oradan bir yerlerden Timuçin çıkmış da “Hocam, sigara,” demiş gibi irkilip homurdandı. “Anjin bence,” dedi. “Ama daha iyisi, ...” Gözlüğünün üstünden bakarak fırfırlı kadın hırkasını işaret etti “... şöyle erkeksi bir şey al sırtına da gel benle, hastanede bi bakalım.” Berna ne giysem diye düşündü. Kırmızı bir tişört, bir de kot pantolon. Sahip olduğu erkek kıyafetinin tamamı oydu. “Yok ki,” dedi. Tişörtle de olmazdı; üşüyordu. Gülhan yetişti Allah’tan. “Al canım al,” diye seslendi babacan bir edâyla. “Benim deri ceketi al ordan, portmantoda asılı.”

O esnâda Celil Veysel’in Ral Hastanesi’ndeki odasından kös kös çıkmış, “Lavman sayılmıyomuş. Gelirse de sık, yapma bikaç gün!” demek için Deccal’in odasına gidiyordu.

Celil’in arkasından “Salak lan bunlar!” diye bıdırdanan Veysel ayaklarını masanın üstüne uzattı, geriye kaykılıp ellerini ensesinde kenetledi, gözlerini yumdu. Bitkindi. Şu kâğıdı şurdan kaldırıp şuraya koyası yoktu. Bayram’la birlikte canı da çekilmiş gitmiş gibiydi içinden. Bir tek Deccal’la ilgileniyor, onunla da bütün hastalarıyla olduğu gibi aşırı bir ilgiyle ilgileniyordu. Şurada on dakika kestirsin, gene damlayacaktı yanına meselâ. Bir dakika yalnız bırakası yoktu adamı. Bırakmıyordu da zaten. Boğuyor, bunaltıyordu. İnsanın anası olsa “Ben bi gidip evi temizliyim de geliyim oğlum, iki saat de uzanıyım gitmişken,” derdi; kızıyordu kendine, ama diyemiyordu işte. “Yorgunluğum bundan mı ki yoksa?” diye düşündü. Bayram gitti diye yeterince üzölmüyor muydu yoksa? Sırttı.

“Şaka yaptım fistüğüm, şaka yaptım,” dedi boşluğa. Anormal olmak iyi bir şeydi düşününce. Şimdi normal olsan, kaptırırdın eteğini hayhuya, ölümlü dünya der yürür giderdin. Ne kolaydı lan. Keşke normal mi olaydı ki?

Öldün mü?

Öldüm.

Ruhuna Fatihaaa. Ben kaçtım, iş güç, bilirsin.

Bilirim bilirim, seni de meşgûl ettik.

Canın sağ olsun.

Ama anormal olunca kolay değildi; saplanıp kalıyordun. Oranda da Bayram buranda da Bayram, Bayram diye gey adı olur muydu be, hih hih, ameliyathanende de Bayram, odanda da Bayram... Evde zaten Bayram, ki o saç başı dağıtmış kara düzen bahçe nasıl koyuyordu buna. Yok baba yok! Sev - seviş - gözünü ört - çenesini bağla - yıka - göm - dön götünü git; yoktu öyle.

Ne vardı?

Az öteye kaçıl ben de geliyorum vardı. Nereye lan bensiz vardı. Ce-ee ben geldiiim vardı. Görürdü o Bayram. Bunsuz gider misin sen?

Dur ama. Şu Deccal'ın krateri bi faaliyete geçsindi de hayırlısıyla.

Geberiyordu. Niye uykuya en çok ihtiyaç duyduğun zaman her yanına batardı yatak, yorgan? Beş dakika avans verdi kendine. Uyudu uyudu, uyumadı, kalkıp Deccal'ın yanına gidecekti. Gözlerine hastaydı adamın. Ne zaman göz göze gelsen, “Bi sor bakalım, Bayram'ın bi ihtiyacı var mıymış öbü tarafta?” diyesin geliyodu.

I ih, uyuyamayacaktı gene.

Amaan.

Zaten uyusan neydi? Bayram rüyana girmek için seni mi bekliyordu sanki? Bi dolu bok püsür görecektin, ıvrı zıvrı görecektin, çok lâzımmış gibi Naim'i görecektin, rahmetli dayımı görecektin; madem para verip bilet aldım, seyredeyim de boşa gitmesin der gibi salak salak dolanıp bunalacaktın rem salonlarında. Uyuyayıver.

Daldı gitti, horlamaya başladı.

Deri ceketini kolunun üstüne atmış, kot pantolonunun üstüne de kırmızı tişörtü çekmiş meleği görünce bir tuhaf oldu. Bayram'ı bulup kaybedip otobüs durağında tekrar bulduğu günkü sahne-

ye gitti zihni. Sonra AIDS çaktı döndü çılgın korteksinde. Ne kadar da uzun bacakları vardı fıstığın... Fıstık?.. Tekrar Bayram çaktı döndü. Tekrar AIDS.

Bayram gitmiş, daha da bir güzelleşmiş, hastalığını da alıp gelip kaldığı yerden devam etmek için geri dönmüş gibiydi. Hem Bayram'mış, hem de değilmiş gibi.

O'ysa o'ydu da, değilse kimdi? Dur bi... Kırmızı tişörtse aynı kırmızı tişört, kot pantolonsa aynı kot pantolon, güzellikse aynı güzellik, yok, bu Bayram'dan bile güzeldi, masumiyetse aynı masumiyet, 1 ih, Bayram daha masumdu, uzun bacaksa uzun bacak; evet, bununkiler daha bir uzundu Allah için, AIDS'se aynı AIDS... Ama Bayram değildi işte.

İlk düşüncesine döndü. Rüya görüyorduk ya, melekti canım işte. Bayram'a vekâleten... "Git bizim Veysel'e bâki selâmlarımızı ilet," denip öteden gönderilmiş, gönderenin kimliği hem gizlenip hem de pulu AIDS'li bir dil tarafından yalanarak açık edilmiş, öyle postalanmış bir aşk mektubu gibisine? Ne bileyim şimdi?

Zor belâ, koltuğun kolçaklarını pençeleyerek kalktı ayağa. Rüya müya, dibine kadar gidecekti. Dalga mı geçiyodunuz lan bizle? Yukarda başka işiniz yok muydu sizin?

"Sen kimsin be?"

"Oğlumuz, Zila'nın evinden geliyor," dedi o sırada meleğin yanındaki gözlüklü, kır saçlı, dudağının kenarı sigaralı zebani. Veysel kalakaldı. Bunun ne bok işi vardı şimdi bu rüyada? "Berna..." diye devam etti bu. "Hastalanmış da, İrfan'a serpmesin diye getirdim, reçete yazmadan bir bakacağım nesi var, ama bence anjin yani."

Veysel sallandı. Rüya bitmişti. "Bok anjin!" dedi dan diye. "Buz gibi AIDS lan, kör müsün?"

Naim Orhun "Yok anasının dini!" deyip Berna'ya alıcı gözle bir kere daha bakarken Berna da "Ayy!" deyip sağ eliyle ağzını örttü. "AIDS mi?"

"Dur dur dur..." dedi o sırada Veysel. Jeton düşmüştü nihayet. "Berna mı dedin demin? Şu Zila'nın evindeki şey?.. arkadaş?" Sırttı. "Ben de sandım ki rüya görüyorum."

Naim Orhun önce Berna'ya dönüp pek de fısıldamadan, "De-

dim sana, deli bu, takma,” dedi, bir nefes çekti sigarasından, döndü Veysel’e. “Rüya görmüyorsun canım. Bu Bern...”

“Biliyoruz,” dedi Veysel. “İrfan’ın annesinin Hayri’ye emanet etmeden şurdan şuraya ölmediği emekli erkek orospu. Pek de güzelmış. Ee, niye erkek gibi giyindin kuzucuk? Travesti değil misin kız sen?”

Naim Orhun dumanlar attırıp gözlerini kısarak baktı Veysel’e. “Hiç lâfını sözünü bilmez misin sen yahu?” Berna’nın saçını karıştırdı sigaralı eliyle. “Aldırma kızım... oğlum.”

Berna başını önüne eğdi. Üşümesi geçmişti, yanıyordu bu sefer de. Kolunun üstünde taşıdığı montu en yakındaki koltuğun üstüne bıraktı. “Hayır, AIDS dedi de.”

“Desin yahu siktir et. O ne bilirmiş?”

“Vallaha da AIDS billaha da AIDS,” diye bastırdı Veysel.

“Lan bi sus!”

Berna ağlamaya başladı hafiften. Veysel içi giderek yaklaştı. Bayram ne güzel gülüp sarılmıştı hâlbuki AIDS olduğunu öğrenince. Hey gidi! “Gel gel...” dedi koluna dokunarak. “Kıyamam. Kan tahlili yapmadan belli olmaz AIDS meyids. Bakma sen bana. Gel, gidelim laboratuvara, bi kan alalım.”

Normalde dövsen hastasını devretmezdi kimseye Naim Orhun, ama Veysel’e edecekti. İki sebepten; birincisi, şu dünyada Veysel’den, bir de kendisinden başka doktor tanımazdı. Ve iyi dikkat; ne demişti Veysel? Pek de güzelmış demişti. Kıyamam demişti. Demek ki ne demiş oluyordu? “Ben buna yeşillenebilirim. Pek beğendim,” demiş, “Bayram’ın yanına azıcık eğlendikten sonra da gidebilirim,” demiş, hâtta “Bakarsın intiharını unutabilirim bile,” demiş. Aman aman, acaba şu manyak kendi damarına bir kavanoz ketamin’i ne zaman çakacak diye kara kara düşünmekten kurtulalımdı da varsın godoşa çıksındı adımız. İkinci sebep buydu. Hiç ses etmeyecekti. AIDS mi istiyorsun kardeşim’di, AIDS itin olur’du. Buyur canım’dı. Biz anjin ilaçlarını bilâhare verirdik, sen Eliza testi filan falan kafana göre takıl, canını sıkma’ydı. Al senin olsun’du. Al al.

Gördüklerini hayra yoruyordu doğal olarak. Berna’ya doğru göstere göstere kafa atıp “Nasılmış?” mânâsına göz kırptı Veysel’e.

Berna alt dudağını dişledi. “Bu da şeydir...” dedi Naim Orhun pat diye. “Sen gibi de değil gibi yani... Homoseksüalist. Bir gey sevgilisi vardı sizlere ömür...” Berna kaçacak delik arıyordu. Eski pezevengi Orhan bile yekten müşteri kızıştırılmazdı böyle. “Duymuş-tum,” diye mırıldandı. Ne yapacağını bilemediğinden, “Başınız sağ olsun Veysel Bey,” diye ekledi. “Sağ ol güzelim,” dedi Veysel Naim Orhun’a bakarak. Naim Orhun performansından emindi. “Ee?” dedi hınzır bir edâyla. “Laboratuvar falan dedindi hani? Götürsene hastamızı.” Veysel “Gel,” dedi Berna’ya. “Bi kan alalım senden.” “Tamam.”

“Yalnız peşin peşin anlaşalım, bence AIDS’sin yani.”

Berna yine ağlamaya başladı.

Performansından emin, sermayesine gururla, kaymakama kuzu kesmiş köy muhtarını gibi bakmakta olan Naim Orhun, Veysel ağzının ortasına vurmuş gibi düşürdü sigarasını. “Eh be kardeşim!” diye bağırdı. “Yeter be! Ne şom ağızlı herifsin be!” Kapıyı tekme tokat örttü arkalarından, yere düşürdüğü sigaraya basıp bir yenisini yaktı. Manyağa bak yahu. Altı üstü sikimsonik bi beta-hemolitik streptokoktan HIV icat ediyordu. Tahta kaşıkla temizlerdik lan biz o anjini. Tövbe Allah’ım! AIDS diyordu yahu!

Sonra sonra duruldu, kaşlarını çattı. Ne dendiği önemli değil-di bunun bildiği; kimin dediği önemliydi. Zaten bütün mesele de buydu.

Veysel diyordu.

Deli dedikleri, etrafında neler döndüğünü çözmeye başlamış insandır; hepsi bu.

WILLIAM SEWARD BURROUGHS

Berna, Naim Orhun'un hastaneye gelene kadar Veysel'le ilgili tanım çalışmalarında –“Çatlak işte”, “Veysel geliyo dedin mi dünya-daki bütün deliler hazırola geçer”, vs...– muhabbet dolu bir abartı olduğunu fark etmişti elbet, ama gene de cân-ı gönülden diliyordu ki hiç abartmamış, hâttâ az bile söylemiş olsun. AIDS diye tutturmuştu adam yaa! Deli olsundu ne olur!

Veysel ikinci tüpe de kanı çekip kırmızı kilit kapağı çevirdi. Kaldırdı baktı şöyle bir röntgen filmine bakar gibi, “Bence yani...” dedi dudak bükerek.

“Yani?”

“AIDS kesin. Tabii sallıyorum. Ama boşa salladığımı hiç görmedim şimdiye kadar, onu da söyleyeyim bak.”

Berna gene ağladı ağlayacak, “Tamam mı?” diye sordu. “Bitti mi? Ne zaman alırım sonucu?”

“Bük dirseğini bakalım,” dedi Veysel. Kan alırken duruşunu, pozlarını çabuk çabuk incelemişti Berna'nın. Çarçabuk da döküp tartmıştı kafasında. Başta durduğu kadar Naim'in tezgâhıymış gibi durmuyordu bunun buraya gelişi artık. Başka bir şey gibi duruyordu. Ne Berna bilirdi kırmızı tişörtle kot pantolonun bundaki mübarek karşılığını ne de Naim. Ayrıca gözünü açar açmaz görmüş-tü değil mi? AIDS. Tıpkı Bayram'ı jipin yan camında gördüğünde

gördüğü kadar âni ve kesin. Bunu da bilemezdi Naim. Ne de Berna. Geriye tek bir şey kalıyordu; testin sonucu. O da pozitif gelirse... O zaman Bayram'ın parmağı olduğuna inanacaktı bu işte. Öyle veya böyle; akıl bizim değil miydi kardeşim, istediğimizi düşünür, istediğimize yorardık. Bakalım bu tüplere ne diyecekti Hacettepe Mikrobiyoloji'nin mektup kolu başkanı. Baksana, ismi bile "B" harfiyle başlıyordu. Şaka gibiydi yav! İnsan bi tuhaf oluyordu. Allah'tan adı Berna'ydı da bari... Etikete Berna yazdıktan sonra "Soyadımız neydi?" diye sordu kibar kibar.

"Soyadım Özdilek. Yalnız adım Berna değil. O şey adım, meslek. Asıl adım Bayram."

Veysel kalemi attı. "Bana bak..." dedi hırıl hırıl, kesin Naim'in tezgâhıydı bu, "Berna mısın ne boksun, senin ağzına sığırveririm şurda. Dalga mı geçiyon lan sen benle?"

Ağzı yüzü birbirine geçti Berna'nın. "Ay hayır..." diye cikledi. "Ne münas..."

"Sus! Elimin tersiyle şimdi..."

Berna daha tez davrandı, elinin tersini arka cebine atıp mavi nüfus kâğıdını çıkardı. "Bakın."

Veysel baktı.

"Pamuğu düşürme," dedi, sonra çöktü, ağlamaya başladı. Bayram'ı yola saldığından bu yana ilk. "Geliyorum fıstığım," diyordu içinden. "Bekle."

*Bu hal senin halin değil
Bütün gücünü yitirmiş
Bu hal senin halin değil
Yaşamının kendisini yitirmiş*

...

GÜLTEN AKIN

Berna, bir müddet ne yapsın, ne desin, nasıl davransın, elini adamın omzuna mı koysun, sessizce çıkıp gidip Naim Orhun'a anlatıp işi ona mı bıraksın bilemeden dikildi dirseği bükük. Kararsız, şaşkın ve buruktu. Kırmızı kapaklı tüplere gitti geldi gözü; Veysel'in elinde, düştü düşecek. Adamın yarasını deşelemişti. "Adın batsın Bayram!" Sonra güldü sessizce. Ne güzel de parlayıvermişti serseri. En az Naim Orhun kadar dambır dumburdu bu da; onun için böyle güzel anlaşıyorlardı demek. Suratını toparladı. O ağlasın sen gül, olmazdı. "Veysel Bey?" Veysel Bey salya sümük, iyice saldı kendini, böğürdü, kafasını kaldırıp "Gitti fıstığım!" dedi sanki bu göndermiş gibi. "Gitti lan gitti." Titriyor, sarsılıyordu. Hayır, tüpler düşecekti bir şey değil, ondan sonra aç öbür kolunu. Çömeldi, "Tüpleri alayım isterseniz," dedi, "Siz de rahat rahat..." Ne? Ne rahat rahat Berna? Bayram? Dilin kopsun! Veysel'in direnmeyi aklına bile getirmeyen parmaklarından sıyrıldı aldı iki tüpü, yuvarlanıp düşmeyecek şekilde adamın yaslandığı masanın üstüne yatırdı. İş yapmıştı yani; koyun can derdinde... Çömeli birden doğrulunca başı da döner gibi olmuştu, geçip muayene masasına yaslandı. Bekleyecekti bari. Belki adamcağız Naim Hoca'nın onu bu durumda görmesini istemezdi. İşgüzarlık edip de şimdi bir küfür daha yemek... Gene güldü, gene toparlandı. Veysel tüplerden boşa-

lan kolunu kaldırdı, burnunu dirsek kısmına gömüp sümkürdü güzelce, tekrar indirdi. Ova kadar düz bir adamdı bu. Naim Orhun'dan bile düz. O Zila'ya açılmıyordu bir türlü, bu ilk gördüğüne açılıveriyordu. Veya zaten açıktı. Ne güzel insanlar vardı demek? Bunun da duygularına güven olmazdı gerçi. Orhan'ı bile insan sanmıştı meselâ. Onunla değil de şununla karşılaşmış olsaydı ah?.. Bayram'dan önce?.. Burnunun direği sızladı.

Baksana.

Baktı.

Bekle, ses çıkarma, adam gibi dur.

Durdu, sustu, bekledi.

Sonunda kesti ağlamayı Veysel. Sağ kolunun dirseği kuru kalmıştı, burnunun kalanını da ona sümkürdü, baş parmaklarıyla gözlerini ovalaya ovalaya doğruldu, "Amına koyayım böyle hayatın," dedi. "Hadi gidelim. Nerde tüpler?"

Berna gösterdi, Veysel tüpleri alıp etiketlerin üstündeki "Berna" kısmının üstünü çizdi, yamrı yumru birer "Bayram" yazdı, dosya dolabından boş bir sarı zarf çekti, içine attı.

Tüpler resmi zarfın içinde kaybolunca Berna kendine döndü tekrardan. "Sahiden de Veysel Bey," dedi hanım hanımcık, "AIDS'sem?.." Veysel kırmızı gözlerle baktı Berna'ya. "Ne bey'i lan?" dedi. "... Veysel Veysel." Bu defa çok daha erkekçe. "AIDS'sem," diye başladı Berna, sesi giderek inceldi sonra: "... diyelim öyle çıktı tahlil, ne kadar ömrüm kalmıştır sizce?.. Veysel?" Veysel sırttı. "Tam Türk filmi gibi oldu. Siz ne düşünüyorsunuz Veysel ha? Hah hah haa... Adam gibi sor, ben de adam gibi cevap vereyim." Berna somurttu hafiften. Canımızla uğraşıyorduk şurada. "AIDS'sem," dedi dik dik. "Ne kadar ömrüm kalmıştır sence?" Veysel bir Berna'ya, bir sarı zarfa baktı, "AIDS'semi unut bi kere," dedi. "Bence kesin AIDS'sin. Ne kadar ömrün kaldığına gelince... Ne bileyim arkadaş? Boktan bi hastalık işte. Gene de çok güvenme sen bana. Attım çünkü. Bakarsın tutmaz."

"Ay inşallah."

"Hiç sanmıyorum gerçi. Hep tutturmuşumdur."

Naim Orhun, yarım saat kadar önce basit bir tanışma dansına kalker gibi kibar ve mahcup çıkıp giden çiftimizin pistin bir kuy-

tusunda her haltı yemiş gibi alı al moru mor geri döndüğünü görünce hayra yorup –baksana Veysel’in salyaları bile akmıştı üstüne– pek sevindi, –vampir gibi de kızarmıştı herif– pezevenkliğiyle gurur duyuyordu, en iyi arkadaşını hayata bağlamıştı, –Berna da yiyişmiş gibiydi zaten– sataştı hemen.

Bakıyordu da epeyce bir tanışmışlardı yani. Kimsenin sallamadığını görünce daha da hayra yorup daha bir sataştı; maşallah maşallah’tı canım, gözümüz yoktu, Allah mesut etsindi. Ee, yeni gelinimizin boğazına bakabilir miydik artık, ‘beyi’ izin verirse? “Al!” dedi Veysel. “Ben gidiyorum. Ne hâlin varsa gör.” Bunun, “Nereye be?” sorusunu hiç kaale almadan döndü Berna’ya, “Söyle bu herife...” dedi, “... nasıl getirdiyse öyle götürsün seni.” Naim Orhun, çıkıp giden Veysel’in arkasından sündükçe sünen Berna’yı “Oğlum...” diye azarladı, “... uslu dur da ağzını bir aç bana. Boş boş açma, aaa de.” Hah, bak anjindi işte. Demedim miydi ben sana? Sen kafana takma’ydı Veysel’i. Bi alfa çakardık şimdi, dipçik gibi olurdu bir haftada. “Ay hadi inşallah,” dedi Berna. Naim Orhun çöktü masaya, zarif bir reçete döşendi. İçi homur homurdu. Sövdü durdu Veysel’e. Hiç yanıldığını görmemişti çatlağın. Şom ağızlı ibne’ydi! Bi kere de yanlış bil’di lan, bi kere de yanlış bil! Reçeteyi önce Berna’ya uzattı, sonra vazgeçip katladı, ceketinin cebine soktu, hazır eli oraya gitmişken sigara paketini çıkardı, bir sigara yaktı. “Otur otur.” Berna oturdu karşısına. “Bu mu yani muayene?” der gibi bakıyordu. Bitmiş miydi şimdi yani? Aç ağzını, aa de, kapa ağzını. “Korkma e mi oğlum?” dedi o sırada Naim Orhun. Veysel delilik hakkını kullanıp saçmalardı ara sıra böyle. Hele tahlil sonucunu görelim’di bir, değil mi? Haa, geldi tahlil, olmazdı, garanti veriyordu ama hadi oldu diyelim, baktık AIDS, eh derdik o zaman da, ne yapalım, Allah yarattı demez, paça kasnak girişirdik pis musibete. Tıp ilerliyordu neticede. Bir de bakmışın yarın bir ilaç bulurlardı...

Bok bok bok... Hiç de ümidi yoktu anasını sattığınının. Tek ümit, Veysel’in yanılmış olması ihtimâliydi ki öyle bir ihtimâl zaten yoktu. Ulan, Allah belânı versindi lan Veysel!

“Yok...” dedi dört yana dumanlar savurarak. “Çocuk kandırır gibi oldu. Dua et AIDS çıkmasın. Bu tıptan bi bok bekleme kızım oğlum evlâdım.” Öf yahu, öf yahu. Ulan arkadaş, hadi normal çıkma-

sından geçtikti, bi sevdiğimiz de sağlam çıkaydı yahu!

Berna üçüncü defa ağlamaya başladı. Bir taraftan kaderine yanı-
yor, bir taraftan da şu patavatsız heriflere gücenip kırılıyordu. Böy-
le mi söylenirdi pat diye ay? İnsan bir alıştırm, bir hazırlardı insa-
nı. Böyle dövülür müydü severken? AIDS, al başına çal der gibi.
Apayrı bir taraftan da şükran duyuyordu ama. Veysel'de de bunda
da bir sabun temizliği vardı çünkü. Yuyup yıkar, kırklayıp paklar
gibilerdi adamın içini. Hem üzülürsen üzül der gibi, hem de üzül-
me, biz varız der gibilerdi. Bir tezek ateşi öfkesiyle harlanıp par-
layıveriyor, hemen sonra bir bebe kundağı sahiciliğiyle sarıp sar-
malıyorlardı. Ağlarken gülesini getirtiyorlardı insanın. Ölecekmiş-
sin, hiç... Mezarlık bekçisi kadar vurdumduymazlardı ölüme kar-
şı, ama komşu teyze kadar da duygusallardı. Aa? Gözleri mi dol-
muştu hocanın? Zıla'ydı ay, bunlar da birer Zıla'ydı. Cidden güle-
sini getirtiyorlardı insanın. Şuna bak, AIDS demişlerdi de bu daha
bir sefer aklına getirmemişti beterin de beteri var diye. Sanki iyi ki
AIDS var gibiydi. Hih hih.

“Sen ne gülüyorsun, bana bak?”

Berna şaşırıldı. Gülüyor muydu? “Hiç,” dedi.

“Aptallaştı tabii çocuk,” diye düşündü Naim Orhun. İnşallah
gözüne duman kaçtı samiyordur'du. Bir de durup dururken zırl zı-
rıl ağladı sanıp eşek kadar adamı şimdi... Adam değildi ki bunlar!
Dank diye söylenir miydi AIDS meyids? Ağzına bile almayacak-
tı bir daha. Yazıktı be! İnsan olalımdı lan biraz. Hâlden anlayalım-
dı. Bir an, kucaklayıp bağrına basıp ağlayıp zırlayıp sırtını tapış-
layacakmış gibi baktı Berna'ya, sonra silkinip toparlandı ve “Ha-
di hadi, gidiyoruz,” dedi. “Bu ibnenin hastanesine gelen AIDS olu-
yor arkadaş.” Hay dilini sikeydi e mi! Kalktı, hışım gibi açtı kapı-
yı, “Gel,” dedi. “Yürü.”

Berna sırta sırta takıldı hocanın ardına. Eteğine yapışası vardı.
Nihayet insan gibi hissediyordu kendini, yaratık gibi değil. Ne kö-
tüydü hayat kendi başına, ne de iyiydi. Onu o yapan da sendin, bu
yapan da. AIDS bokumu yesindi.

Önde şimendifer gibi tüte tüte Naim Orhun, arkada da sekolin
gibi uçuşa uçuşa bu, merdivenlerden inmeye başladılar.

“N'apıyosun sen be? Gelsene buraya.”

Durdu Berna, bodrum kata doğru inip gitmekte olduğunu fark edip geri döndü, aa lobiye ne zaman gelmişlerdi yaa, Naim Orhun'a bakıp güldü, "Pardon," dedi. "Dalmışım."

Naim Orhun gene kendi godoşluğuna pay biçti. "Bilirim ben o dalmaları," dedi homur homur. "Kırıtma. Düş önüme."

*Ey nazlı nazlı yürüyen selvi!
Hazân rüzgârı sana değmesin.
Ey cihanın gözbebeği!
Kemgöz senden uzak olsun!
Sen göklerin de canısın, yerin de
Canına rahmetten, rahattan başka bir şey dokunmasın...*

MEVLÂNÂ

Önce Bayram geliyordu gözünün önüne, sonra Berna.

Bayram silikleşirken Berna netleşiyor, Bayram uçup gidecekmiş gibi dalgalanmaya başladığında Berna onu yerine sabitliyor, ondan bir şey oluyor, onun oluyor, o oluyordu.

“Altı üstü bi isim lan, bi isim. Ne alâkası var Bayram’la Berna’nın?” Avucunun içiyle gözünü sildi. “Ne alâkası var?” Rotası belliydi. Hacettepe Mikrobiyoloji. Gene.

Direksiyon simidine var gücüyle kapattı bir tane. Bu alâkası vardı işte. Parmakları klaksona çarpmıştı; telaşla kenara kaçan öndeki arabadan epeyce terbiyesiz bir cevap aldı. “Ben de seni!” dedi basıp geçerken.

Şu laboratuvara gitmek zorunda mıydık şimdi? Kaçtı orda beklerken Bayram? Allah’ım; ne demeye yok Deccal’ıydı, yok Celil’i, yok Berna’sı, bi dolu abidik gubidik hasta gönderip duruyodun? Doktor soyuna kıran mı girdiydi? Şu Deccal’ı da sıçırıp gelecektik ne güzel yamacına, niye böyle yapıyodun sen? Bunu yanında istemiyoduydun da onu niye alıyodun? Yok ikisini de istiyoduy-san bunu niye bırakıyodun? Yarı orda yarı burda olur muydu adamın?

AIDS mi? AIDS ol da gel mi diyodun yani? Ee müsaade edeydin o zaman!

Bir tokat daha direksiyona. Üff, eli acımıştı lan.

Kendini, taa Bayram'ın AIDS olma ihtimalini düşünürken bıraktığı yerde buldu. Dur hele...

Yolu açar, kapıyı açar, orospu gibi dudak büzüp içeri buyur eder, yatağa uzanıp verir, hayatta kalması için ne lâzımsa yapardı vücut de mi? Kime? Sperme. Niye? Sperm mıperm; yabancı madde değil miydi neticede? Hayat suyu gibi taze kalbin üstüne bile cullanan o yabani immün sistem, niye yavşiyodu elin herifinin üç damla billur suyuna?

Bi dakkaaaa...

Hadi onu geçtik. Cenin diyelim. Uzaylı gibi bi şeydi, bi yaratık; merhaba dünyalı... Kan grubundan tut hücre yapısına, göz renginden tut saç tipine, cinsiyetinden tut karakterine, zekâ seviyesinden tut inançlarına, tercihlerine varana kadar, annenin her şeyine, her yerine, anasının dinine kadar yabancıydı de mi? Ama ona da sataşan eden yoktu maşallah. Hâtta dokunulmazlığı vardı keranecinin. Her boka atlayıp hırlayan, ısırın, koparan, gebertip bi de üstünde ter ter tepinen bu hazreti bağışıklık sistemi her ne hikmetse cenin dedin miydi misafirperverliğin bokunu çıkarıyo, iç organların sıkıştırmasını engellemek için vücudu sıkıştırıyordu bilakis, eziyet çektirip omurgasını eğdirip kaslarını yukarı toplatıp zorla bağrına bastırıyordu iti... Ne güzeldi yav!

İyi'ydi güzel'di de, hastamız var'dı kardeşim. Berna da mı eriyip gitsindi Bayram gibi?

AIDS AIDS AIDS...

HIV HIV HIV...

HIV de yabancıydı de mi şimdi? Gel gör ki onu da ellemiyodu mübarek. Başköşeye buyur edip yüklükten yün yatak çıkarıp altına sermeler, temiz yorgan çıkarıp üstünü örtmeler, rahat rahat istira rahat etsin diye kendi savunma sisteminin ışıklarını söndürmeler.

Anladık da, anasına bile yan bakan bu işkilli immün sistem, sıra HIV'e gelince niye bir evin bir oğlu muamelesi yapıyodu?

Direksiyona bir şaplak, kontrolsüz parmaklardan bir avaz avaz klakson, komşu arabalardan bir küfür kıyâmet korna daha.

Bastı gaza.

Bayram'la yollarını keşiştiren neydi? AIDS... Berna'yla? Ge-

ne AIDS... Berna kimdi? Bayram... Neydi ikisi de? Homoseksü-
alist... Berna da AIDS çıksın mıydı sana? Kesin canım. Bizde bu
şans varken.

Hadi buyur.

Kaldı ki mikrobiyolojiden negatif rapor gelme ihtimalini ihti-
malden bile saymıyorduk. Öf Allah'ım yaa!.. Ulan bana bak... Ber-
na'nın da Bayram gibi hasta olmasını istediğimiz için hastadır diye
düşünüyö olmayalımdı sakın biz?

Niye düşünelimdi ki? Berna kimdi ki bizim için? Homoseksü-
alist falan da olsa herhangi bi travesti neticede, çapraz geçiş, hep-
si o. Tamam, güzel dediydik uyku mahmurluğu falan ama, götlek
mötlek, resepsiyoncu Fatih de güzeldi ona bakarsan. Hem de oğ-
lan adam gibi, dosdoğru homoseksüalistti. Belden aşağı merakı-
mız yoktu ayrıca bizim kardeşim, gönül merakımız vardı. Geçe-
cektin güzelliği sen.

Yaşı kaçtı ki Berna'nın? Adı'nın Bayram olduğu gibi yaşı da yir-
mi dört çıksın mıydı şimdi sana? İster miydin çıksın?

Dur dur... Nüfus kâğıdı şurdaydı de mi? Dur bi bakalımdı.

Baktı. Bin dokuz yüz elli dokuz. Oh bari. Otuz yaşındaydı arka-
daş. Bi yerden yırtıyoduk hiç olmazsa. İyi iyi. Aradaki yaş farkı da
azalıyodu gerçi ama?..

Laan! Başlatma şimdi yaş farkından!

Sanki Bayram mı Berna mı diye sorduktu da... Tabii ki de Bay-
ram'dı, yüz bin kere. Soru neydi peki? Şuydu: "Berna'ysa Berna. Bi-
ze ne oluyo?"

Canı küfür yemek istiyordu. Avucunu kornaya yapıştırdı, ceva-
bını alıp ferahladı.

Ne oluyodu buna peki? Zır zır ağlaşmalar filan? Ne geçiyodu ak-
lından? Evet? "Bal gibi biliyosun aklımdan ne geçtiğini pezevenk!
Bal gibi!" İtiraf etti nihayet. Biliyordu, evet. Son bir ibnelik yapmış-
tı Bayram buna. Teoman Kemâni'nin tumarhane tumarhane dolaşıp
en sonunda Kenan'ın üstüne bunu saldığı gibi o da öteden bakmış
bakmış, "Kendini öldürecek bu manyak," deyip intihar edemesin
diye Berna'yı salmıştı üstüne. Ki ağız tadıyla çakıp damardan bi bi-
don ketamin'i şöyle, uzatacaktın ayacıkları da Memed'in burnu-
na... Ooh. Gel keyfim gel. Odamda ceset var, odamda ceset var di-

ye o salak da... “Ulan Bayram! Yapmayacaktın bunu bana!” Ama yapmıştı işte. Zaten isminde de meymenet yoktu.

Ağlamaya başladı. Araba omuzlarından beter sarsılıyordu, ama omuzları gibi bir aşağı bir yukarı değil, düşünceleri gibi bir sağa bir sola. Korna küfür kıyamet. Toparlanıp “Bitti,” dedi. “Bu son.” Veysel’in Veysel kısmı kalkıp gitmişti Bayram’la; kalan, Veysel’in Lokman Hekim kısmıydı ve tamamdı lan, tamamdı anasını sata-yım, Berna’ya da sahip çıkacaktı ama sondu bu, anlıyo musun, son! O ibne Bayram’ın da alacağı olsundu ayrıca. Tabii lan, Dec-cal’ı da o gönderdiydi o gece hastaneye kesin, Celil’i de o gönder-di-ydi, ah soytarı maymun ah, güzelliğine hasret bırakıp bunu Ce-lil’in yarım metre barsağının yanına sardıydı ya kokoreç gibi... Ala-cağı olsundu. “Ah benim fıstığım ah!”

Ağladı da ağladı. Baktı olmayacak, korna vayırtısına da fren ca-yırtısına da aldırmadan dört bir tarafındaki arabaları sıkıştırma sıkış-tıra yanlayıp sağa çekti, motoru stop etti, sağlam bir kafa attı di-reksiyon simidine, öyle de kaldı. Salyaları simidin boşluklarından üstüne başına akarken “Darılma,” dedi hıçkırarak; “Şu Berna’ya az bakarak olayım, gelicem, tamam mı?”

Tamam mı?